

Ivona Březinová

Řád sladkého sněhuláka

Ilustrovala Magda Veverková

albatros | pasparta

Řád sladkého sněhuláka

Ivona Březinová

Ilustrovala Magda Veverková

*Děkuji profesoru MUDr. Zdeňku Šumníkovi, Ph.D.,
za cenné rady při dokončování rukopisu a všem
jeho pacientům přeji správnou hodnotu cukru v krvi.
Mé poděkování patří také Ing. Marku Novákovi
a Michaele Žáčkové, kteří se podíleli na vzniku
pracovních listů ke knize.*

Ivona Březinová

Řád sladkého sněhuláka

Ilustrovala Magda Veverková

ALBATROS
PASPARTA

Přidej!

„Přidej, Přemku!“

Pokusil se zvýšit rychlost, ale moc to nešlo. Báł se zvednout hlavu a podívat se, jak daleko je vrchol kopce, na který měli vyběhnout. Úpěnlivě zíral jen kousek před sebe na strmou cestičku plnou drolivých kamínků. Ještě před chvílí viděl paty Zdendových běžeckých bot. Teď už mu zmizely ze zorného pole. Kluci mu utekli. Vážně je ze všech nejpomalejší?

„Tak co je s tebou?“

Nevěděl. Neměl sílu ani pokrčit rameny.

„Nezastavuj!“

Trenérův hlas byl plný roztrpčení. Přemek zaťal zuby a pokusil se k neuzvednutí těžké nohy přimět k dalšímu běhu. Vážně, co to s ním je? Pravda, poslední dobou sportu moc nedal. V zimě byl dvakrát za sebou nemocný, ani na lyže kvůli tomu nemohl. A pravidelné tréninky v tělocvičně mu kondičku nezachrání. Ale že by nevyběhl kopeček? Spíš kopec. Horu. Velehoru. Měl pocit, že nad hlavou se mu tyčí 8848 metrů vysoká Čumulangma, a ne tenhle utápnutý vrch, na který je trenér vyhnal při víkendovém soustředění.

„To dáš! Už jenom kousek!“ slyšel za sebou.

Kousek? Nemohl se těch kousků dopočítat. Konečně měl před sebou vrcholovou plošinku a šklebící se obličej kluků. Už se ani nesnažil předstírat, že běží. Doklopýtal k nim, políty studeným potem. Svalil se do trávy a hlasitě funěl.

„Tos cestou sbíral houby?“ neodpustil si Věna rýpnutí.

„I želva by tu byla dřív,“ přidal se Osvald pořouchle.

Přemkovi to v tu chvíli bylo jedno. Byl rád, že je nahoře. A že leží. Moc dlouho si však neužíval.

„Koukej vstát,“ zahartusil trenér. „Chceš nastydnout?“

Nevěděl, co chce. Nejspíš vůbec nic. Ale poslušně se postavil na rozklepané nohy. Udělal pár kroků a snažil se zklidnit dech.

„To je fyzička k pohledání,“ poznamenal trenér nespokojeným tónem. „Tak a zase dolů, kluci,“ rozhlédl se po běžcích. „Opatrně!“

„Už?“ zasípal vyděšeně Přemek.

Ostatní nečekali a vyběhli. Jeden po druhém mizeli za oblou hranou svahu. Nezbyvalo než se pustit za nimi.

„Bacha, na těch šutrech to pěkně klouže!“ křikl kdosi vepředu, podle hlasu asi Johan.

Vzápětí se ozval dlouhý skřípot kamíneků pod podrážkou, jak komusi podjela noha, a následovala sprostá nadávka.

„Teď to říkám!“ rozčiloval se Johan.

„Všechno v pořádku?“ chtěl vědět trenér, a když se ozvalo souhlasné houknutí, pro jistotu znovu zopakoval oblíbenou poučku. „Nahoru je to hlavně o výdrž, dolů hlavně o pozornosti a šikovnosti!“

Přemek doufal, že cestu z kopce už zvládne levou zadní. Jenže třas nohou ho stále neopouštěl, takže našlapoval s do očí bijící nejistotou.

„Tak co je? Odrzdi to trochu!“ halekali na něj dole pod svahem Osvald s Vénou.

Chvíli zvažoval možnosti, ale nakonec se rozhodl zarisovat. V karatistickém oddíle mladších žáků vždycky patřil k nejlepším. Tak přece nebude za srabáka, co nejen nevyběhne, ale dokonce ani neseběhne trochu prudší stráž. Zhluboka se nadechl a vyrazil.

Zprvu to vypadalo dobře. Nohy poslušně dopadaly na vyšlapaná místa a získávaly oporu k dalšímu odrazu. Začal si věřit, a zrychlil trochu víc. O pár kroků dál mu kamínky pod podrážkou ujely do strany. Zlověstně to zarachotilo. Jen tak-tak že sebou nežuchnul, ale vyrovnal to. Jenže se při tom celý rozhodil a další dopad nohy na nepevnou zem už neustál. Cítil, jak se mu do pravého kolena zaryl štěrk, a bolestí až vyjekl. Když konečně pád zastavil, zůstal otřeseně sedět a se syknutím si prohlížel sedřenou dlaň.

„Jsi celej?“ přiřítíl se k němu trenér.

„Jo,“ přikývl a potlačil vzlyknutí.

Johan

Edemba

Vena

Piemek

Trenér

Osvald

Klar